

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

VII

It was a bitter winter. The stormy weather was followed by sleet and snow, and then by a hard frost which did not break till well into February. The animals carried on as best they could with the rebuilding of the windmill, well knowing that the outside world was watching them and that the envious human beings would rejoice and triumph if the mill were not finished on time.

มันเป็นฤดูหนาวที่สุดทรมาณ หลังพายุจะมีลูกเห็บและหิมะตามมา เกิดน้ำแข็งจับหนาซึ่งกว่าจะละลายก็ล่วงเดือนกุมภาพันธ์ไปแล้ว พวกสัตว์ยังบากบั่นก่อสร้างโรงสีลมเท่าที่จะทำได้ ตระหนักดีว่าโลกภายนอกกำลังจับตามองพวกตนอยู่ และมนุษย์ก็เลสหมาจะเบิกบานและมีชัย หากว่าโรงสีลมไม่สามารถสร้างเสร็จตามกำหนดเวลา

Out of spite, the human beings pretended not to believe that it was Snowball who had destroyed the windmill: they said that it had fallen down because the walls were too thin. The animals knew that this was not the case. Still, it had been decided to build the walls three feet thick this time instead of eighteen inches as before, which meant collecting much larger quantities of stone. For a long time the quarry was full of snowdrifts and nothing could be done. Some progress was made in the dry frosty weather that followed, but it was cruel work, and the animals could not feel so hopeful about it as they had felt before. They were always cold, and usually hungry as well. Only Boxer and Clover never lost heart. Squealer made excellent speeches on the joy of service and the dignity of labour, but the other animals found more inspiration in Boxer's strength and his never-failing cry of "I will work harder!"

แม้ไม่มีเจตนาดี แต่พวกมนุษย์ก็แสร้งทำเป็นไม่เชื่อว่าสโนว์บอลเป็นผู้ทำลายโรงสีลม พวกเขาพูดว่า มันพังลงมาเพราะผนังบางเกินไป พวกสัตว์เชื่อว่า เป็นไปไม่ได้ แต่ก็ตัดสินใจว่า ที่นี่จะสร้างผนังให้หนาสามฟุต แทนที่จะเป็นสิบแปดนิ้วอย่างครั้งแรก ซึ่งหมายความว่าต้องใช้หินเป็นปริมาณที่มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม แหล่งหินถูกกองหิมะปกคลุมอยู่นานและทำอะไรไม่ได้เลย การทำงานดำเนินต่อเมื่ออากาศแห้ง แม้จะเต็มไปด้วยน้ำแข็ง และเป็นการทำงานที่ยากลำบากยิ่ง และพวกสัตว์ก็ไม่อาจทำให้รู้สึกเปี่ยมความหวังดังเช่นที่เคยเป็นได้อีก พวกเขาารู้สึกถึงความหนาวและหิวอยู่ตลอดเวลา แต่บ็อกเซอร์กับโคลเวอร์ ไม่เคยเสียกำลังใจเลย แม้สควิลเลอร์ได้กล่าววาทกรรมที่เลิศเลอถึงความดีงามของการทำงานเพื่อส่วนรวมและศักดิ์ศรีของพนักงานหนักอย่างมากมาย แต่ว่าพวกสัตว์ทั้งหลายกลับได้รับแรงบันดาลใจที่มากกว่า จากความแข็งแกร่งและการตั้งมั่นของบ็อกเซอร์ ต่อคติประจำใจที่ว่า "ฉันจะทำงานให้หนักขึ้น"

In January food fell short. The corn ration was drastically reduced, and it was announced that an extra potato ration would be issued to make up for it. Then it was discovered that the greater part of the potato crop had been frosted in the clamps, which had not been covered thickly enough. The potatoes had become soft and discoloured, and only a few were edible. For days at a time the animals had nothing to eat but chaff and mangels. Starvation seemed to stare them in the face.

ในเดือนมกราคมอาหารเริ่มขาดแคลน ส่วนแบ่งข้าวโพดถูกลดลงอย่างฮวบฮาบ โดยมีประกาศว่า จะมีการปันส่วนมันฝรั่งให้เพิ่มเพื่อชดเชย แต่กลับมีการพบว่า มันฝรั่งส่วนใหญ่ถูกเก็บอยู่ในที่เก็บซึ่งจมอยู่ใต้น้ำแข็ง ที่เก็บนี้ไม่ได้ถูกปิดไว้ให้แน่นหนาพอ เนื้อมันฝรั่งจึงละลายและเปลี่ยนสีไป ที่กินได้จึงมีอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น บางครั้งพวกสัตว์ไม่มีอะไรกินนอกจากแกลบและหัวผักกาดติดต่อกันหลายวัน ดูเหมือนว่าความอดอยากจะมาจ้องรออยู่ที่เบื้องหน้าพวกเขาแล้ว

It was vitally necessary to conceal this fact from the outside world. Emboldened by the collapse of the windmill, the human beings were inventing fresh lies about Animal Farm. Once again it was being put about that all the animals were dying of famine and disease, and that they were continually fighting among themselves and had resorted to cannibalism and infanticide. Napoleon was well aware of the bad results that might follow if the real facts of the food situation were known, and he decided to make use of Mr. Whymper to spread a contrary impression. Hitherto the animals had had little or no contact with Whymper on his weekly visits: now, however, a few selected animals, mostly sheep, were instructed to remark casually in his hearing that rations had been increased. In addition, Napoleon ordered the almost empty bins in the store-shed to be filled nearly to the brim with sand, which was then covered up with what remained of the grain and meal. On some suitable pretext Whymper was led through the store-shed and allowed to catch a glimpse of the bins. He was deceived, and continued to report to the outside world that there was no food shortage on Animal Farm.

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปกปิดเรื่องนี้ไม่ให้คนภายนอกรู้ การที่โรงสีลมพังราบลง ทำให้พวกมนุษย์อีกหิม พวกมันสร้างเรื่องโกหกใหม่ๆ เกี่ยวกับแอนิมอลฟาร์ม

ขึ้นมา อีกครั้งหนึ่งที่มีข่าวแพร่กระจายไปว่า พวกสัตว์กำลังจะตายเพราะความอดอยากและโรคระบาด มีการต่อสู้กันเอง และหันไปกินเนื้อของพวกเดียวกัน และลูกสัตว์เกิดใหม่ด้วย นโปเลียนรู้ดีถึงผลร้ายที่จะตามมาหากความจริงเรื่องสถานการณ์อาหารเป็นที่ลวงรู้ เขาจึงตัดสินใจที่จะใช้นายวิมเปอร์ให้เป็นประโยชน์ในการแพร่ข้อมูลที่ตรงกันข้ามออกไป จนถึงบัดนี้พวกสัตว์แทบไม่มีปฏิสัมพันธ์กับนายวิมเปอร์เมื่อเขาไปที่ฟาร์มสัปดาห์ละครั้ง แต่ว่าตอนนี้ สัตว์บางชนิดซึ่งส่วนใหญ่เป็นแกะได้ถูกเลือกขึ้นมา และได้รับการสอนสั่งให้ส่งเสียงแบล๊ะๆ สะกิดให้นายวิมเปอร์ได้ยิน ว่าอัตราปันส่วนอาหารได้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ . นโปเลียนได้สั่งให้เดิมทรายลงในถังเก็บข้าวที่ใกล้จะว่างเปล่าในโรงเก็บอาหาร ให้เต็มเกือบถึงขอบ แล้วจึงปิดข้างบนด้วยเมล็ดข้าวและอาหารที่มีเหลืออยู่ในโอกาสที่เหมาะสม นายวิมเปอร์ก็ถูกพาเดินดูโรงเก็บอาหารและได้มองผ่านๆ เห็นอาหารเต็มถัง เขาหลงเชื่อ และบอกแก่โลกภายนอกว่า ไม่มีภาวะขาดแคลนอาหารที่แอนิมอลฟาร์มแต่อย่างใด

Nevertheless, towards the end of January it became obvious that it would be necessary to procure some more grain from somewhere. In these days Napoleon rarely appeared in public, but spent all his time in the farmhouse, which was guarded at each door by fierce-looking dogs. When he did emerge, it was in a ceremonial manner, with an escort of six dogs who closely surrounded him and growled if anyone came too near. Frequently he did not even appear on Sunday mornings, but issued his orders through one of the other pigs, usually Squealer.

กระนั้นก็ตาม พอใกล้สิ้นเดือนมกราคม ก็เริ่มเห็นชัดแล้วว่ามีความจำเป็นที่จะต้องจัดหาเมล็ดธัญพืชมาเพิ่มจากที่อื่น ในช่วงเวลานั้น นโปเลียนแทบไม่ปรากฏตัวให้ใครได้เห็น หากใช้เวลาทั้งหมดอยู่ในบ้าน โดยที่ประตูบ้านทุกบาน ถูกอารักขาโดยเจ้าพวกสุนัขท่าทางดุร้าย เมื่อเขาปรากฏกาย เขจะมีท่าทีสุขุมมีพิธีรีตอง แวดล้อมดูแลโดยสุนัขหกตัว ซึ่งจะคำรามใส่หากมีใครเข้าใกล้ บ่อยครั้งที่เขาไม่ปรากฏกายแม้ในเช้าวันอาทิตย์ แต่ส่งคำสั่งมากับหมูตัวใดตัวหนึ่ง ซึ่งมักจะเป็นสควิลเลอร์

One Sunday morning Squealer announced that the hens, who had just come in to lay again, must surrender their eggs. Napoleon had accepted, through Whymper, a contract for four hundred eggs a week. The price of these would pay for enough grain and meal to keep the farm going till summer came on and conditions were easier.

เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง สควิลเลอร์ประกาศว่า แม่ไก่ซึ่งเพิ่งกลับมาวางไข่ได้อีกครั้ง จะต้องส่งมอบไข่ออกมา นโปเลียนได้ทำข้อตกลงโดยผ่านนายวิมเปอร์ที่จะส่งไข่ไปขายสัปดาห์ละสี่ร้อยฟอง เงินจากที่ขายไข่ จะเพียงพอที่จะซื้อเมล็ดข้าวและอาหารเพื่อหล่อเลี้ยงฟาร์มให้อยู่ได้จนกว่าฤดูร้อนจะมาถึง ซึ่งเมื่อนั้นสิ่งต่างๆ ก็จะดีขึ้น

When the hens heard this, they raised a terrible outcry. They had been warned earlier that this sacrifice might be necessary, but had not believed that it would really happen. They were just getting their clutches ready for the spring sitting, and they protested that to take the eggs away now was murder. For the first time since the expulsion of Jones, there was something resembling a rebellion. Led by three young Black Minorca pullets, the hens made a determined effort to thwart Napoleon's wishes. Their method was to fly up to the rafters and there lay their eggs, which smashed to pieces on the floor. Napoleon acted swiftly and ruthlessly. He ordered the hens' rations to be stopped, and decreed that any animal giving so much as a grain of corn to a hen should be punished by death. The dogs saw to it that these orders were carried out. For five days the hens held out, then they capitulated and went back to their nesting boxes. Nine hens had died in the meantime. Their bodies were buried in the orchard, and it was given out that they had died of coccidiosis. Whymper heard nothing of this affair, and the eggs were duly delivered, a grocer's van driving up to the farm once a week to take them away.

พวกแม่ไก่ได้ยินดังนั้นก็ส่งเสียงร้องกระต๊ากกันระงม แม้มีเสียงเตือนล่วงหน้ามาก่อนแล้วว่าการเสียสละครั้งนี้เป็นเรื่องจำเป็น แต่ไม่เคยเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นจริงๆ พวกเธอแต่ละตัวเพิ่งเตรียมไข่งานหนึ่งพร้อมสำหรับการนั่งฟักในฤดูใบไม้ผลิ จึงพากันประท้วงว่าการจะนำไปไปในตอนนี้ก็คือการฆาตกรรมดีๆ นี่เอง เป็นครั้งแรกนับจากที่นายโจนส์ถูกโค่นล้มขับไล่ไป ที่เกิดบรรยากาศคล้ายเมื่อจะเกิดการกบฏขึ้น แม่ไก่สาวรุ่น พันธุ์เบลคมินอร์กาสามตัว เป็นแกนนำที่จะขัดขวางประสงคของนโปเลียน วิธีการของพวกเธอคือบินขึ้นไปทิ้งไข่ที่ช้อเพดานแล้ววางไข่ที่นั่น ไข่จึงตกลงมาแตกที่พื้น นโปเลียนแก้ปัญหาทันทีโดยไร้ความเมตตา สั่งให้งดอาหารพวกแม่ไก่ และประกาศิตว่า สัตว์ใดก็ตามหากให้เมล็ดข้าวหรือข้าวโพดแก่แม่ไก่ แม้เพียงเมล็ดเดียว จะถูกลงโทษถึงชีวิต พวกสุนัขคอยกำกับให้เป็นไปตามคำสั่งนั้น แม่ไก่ทนอดอาหารได้ห้าวัน ก็ยอมแพ้แล้วกลับไปแต่เพียงฟัก ในระหว่างเหตุการณ์นั้นมีแม่ไก่ตายไปเก้าตัว ร่างของพวกเธอถูกฝังในสวนผลไม้ และมีการระบุว่าพวกเธอตายด้วยโรคบิด วิมเปอร์ไม่ได้ข่าวเรื่องนี้เลย และไข่ไก่ก็ถูกนำส่งตรงเวลา โดยรถบรรทุกของร้านชำจะมารับที่ฟาร์มสัปดาห์ละครั้ง

All this while no more had been seen of Snowball. He was rumoured to be hiding on one of the neighbouring farms, either Foxwood or Pinchfield. Napoleon was by this time on slightly better terms with the other farmers than before. It happened that there was in the yard a pile of timber which had been stacked there

ten years earlier when a beech spinney was cleared. It was well seasoned, and Whympere had advised Napoleon to sell it; both Mr. Pilkington and Mr. Frederick were anxious to buy it. Napoleon was hesitating between the two, unable to make up his mind. It was noticed that whenever he seemed on the point of coming to an agreement with Frederick, Snowball was declared to be in hiding at Foxwood, while, when he inclined toward Pilkington, Snowball was said to be at Pinchfield.

ตลอดเวลาที่ไม่มีใครได้ยินข่าวคราวของสโนว์บอลเลย ถือกันว่าเขาซ่อนตัวอยู่ในฟาร์มใดฟาร์มหนึ่งใกล้เคียง หากไม่ใช่ฟาร์มฟอกซ์วูดก็ฟาร์มพินช์ฟิลด์ นโปเลียน ค่อยๆ มิไม่ตรีกับชาวไร่คนอื่นๆ มากขึ้นว่าแต่ก่อน และบังเอิญว่าในลานมีฟ่อนไม้ยู่กองหนึ่งซึ่งถูกขนมาวางซ้อนไว้เมื่อสิบปีก่อนเมื่อมีการถางป่า ไม้เหล่านี้ถูกบ่มจนได้ที่ดี นายวิมเปอร์จึงแนะนำให้นโปเลียนขาย ทั้งนายฟิลคิงตันและนายเฟรดเดอริกต่างก็อยากจะซื้อ นโปเลียนลังเลตัดสินใจไม่ได้ว่าจะขายให้ใครดี ในระหว่างมนุษย์ทั้งสอง สังเกตเห็นได้ว่า เมื่อไรก็ตามที่เขาไปถึงจุดที่จะตกลงได้กับนายเฟรดเดอริก ก็จะมีผู้ประกาศว่าสโนว์บอลหลบอยู่ในฟาร์มฟอกซ์วูด และเมื่อใดเขาโน้มไปทางฟิลคิงตัน ก็มีเสียงพูดว่าสโนว์บอลอยู่ในฟาร์มพินช์ฟิลด์

Suddenly, early in the spring, an alarming thing was discovered. Snowball was secretly frequenting the farm by night! The animals were so disturbed that they could hardly sleep in their stalls. Every night, it was said, he came creeping in under cover of darkness and performed all kinds of mischief. He stole the corn, he upset the milk-pails, he broke the eggs, he trampled the seedbeds, he gnawed the bark off the fruit trees. Whenever anything went wrong it became usual to attribute it to Snowball. If a window was broken or a drain was blocked up, someone was certain to say that Snowball had come in the night and done it, and when the key of the store-shed was lost, the whole farm was convinced that Snowball had thrown it down the well. Curiously enough, they went on believing this even after the mislaid key was found under a sack of meal. The cows declared unanimously that Snowball crept into their stalls and milked them in their sleep. The rats, which had been troublesome that winter, were also said to be in league with Snowball.

เข่าตรูในฤดูใบไม้ผลิ ฤดูๆ ก็มีการพบสิ่งที่น่าสนใจ สโนว์บอลแอบลอบเข้ามาในฟาร์มบ่อยๆ ในเวลากลางคืน! พวกสัตว์ก็กังวลใจอย่างมากจนกระทั่งนอนไม่หลับ พวกกันว่าทุกๆ คืน เขาย่องแฝงตัวมาในความมืด และแก๊งก่อความเสียหายต่างๆ เช่นขโมยเมล็ดข้าวโพด คั่วถังใส่สนม และทำไข่ไก่แตก ทั้งเหยียบย่ำแปลงเพาะเมล็ด และกัดเปลือกออกจากต้นผลไม้ เมื่อใดที่เกิดเรื่องไม่ดีขึ้น ก็จะถูกโยนให้เป็นฝีมือของสโนว์บอล ถ้าหากมีหน้าต่างแตกหรือท่อระบายน้ำอุดตันก็ต้องมีใครพูดว่า สโนว์บอลแอบเข้ามาทำให้เสียหายในช่วงเวลากลางคืน และเมื่อถูกแจ้งโรงเก็บอาหารหายไป สัตว์ทั้งฟาร์มก็เชื่อว่าสโนว์บอลได้โยนกุญแจลงบ่อน้ำไปแล้ว

น่าแปลกที่พวกสัตว์ยังคงเชื่อเช่นนั้นต่อไป ทั้งๆ ที่หลังจากนั้น กุญแจถูกพบอยู่ข้างใต้กระสอบใส่อาหาร พวกแมวประกาศเป็นเสียงเดียวกัน ว่า สโนว์บอลลอบเข้ามาในคอกของพวกเขา และรีดนมไปตอนที่พวกเขาหลับ ส่วนพวกหนูซึ่งก่อปัญหาขึ้นในระหว่างฤดูหนาวด้วย ก็ถูกกล่าวหาว่าร่วมมือกับสโนว์บอล

Napoleon decreed that there should be a full investigation into Snowball's activities. With his dogs in attendance he set out and made a careful tour of inspection of the farm buildings, the other animals following at a respectful distance. At every few steps Napoleon stopped and snuffed the ground for traces of Snowball's footsteps, which, he said, he could detect by the smell. He snuffed in every corner, in the barn, in the cow-shed, in the henhouses, in the vegetable garden, and found traces of Snowball almost everywhere. He would put his snout to the ground, give several deep sniffs, and exclaim in a terrible voice, "Snowball! He has been here! I can smell him distinctly!" and at the word "Snowball" all the dogs let out blood-curdling growls and showed their side teeth.

นโปเลียนประกาศิตว่า จะต้องมีการสำรวจตรวจค้นร่องรอยของสโนว์บอลอย่างเต็มที่ เขาได้ออกตรวจดูทั่วทุกอาคารในฟาร์มอย่างถี่ถ้วนโดยมีพวกสุนัขตามอารักขา สัตว์อื่นๆ พากันติดตามอยู่ในระยะห่างด้วยความยำเกรง นโปเลียนหยุดก้มดมพื้นดินหารอยเท้าของสโนว์บอลในทุกๆ ระยะสอง-สามก้าว ซึ่งเขาบอกว่าเขาสามารถแกะรอยได้ด้วยกลิ่นที่ถูกทิ้งอยู่ เขาดมทุกๆ ซอกมุมในโรงนา ในเพิงวัว ในเล้าไก่ ในสวนผัก และพบร่องรอยของสโนว์บอลอยู่ในเกือบทุกที่ เขาจะจ่อจมูกลงกับพื้น สูดดมลึกๆ หลายครั้ง แล้วร้องเสียงดัง "สโนว์บอล! เขามาที่นี่! ฉันได้กลิ่นเขาชัดมาก!" พอได้ยินคำว่า สโนว์บอล เจ้าพวกสุนัขก็พากันแยกเขี้ยวส่งเสียงคำรามอย่างน่ากลัว

The animals were thoroughly frightened. It seemed to them as though Snowball were some kind of invisible influence, pervading the air about them and menacing them with all kinds of dangers. In the evening Squealer called them together, and with an alarmed expression on his face told them that he had some serious news to report.

พวกสัตว์กลัวจนทำอะไรไม่ถูก พวกเขารู้สึกราวกับว่าสโนว์บอลเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายที่มองไม่เห็น แทรกอยู่ในอากาศรอบๆ ตัว และทำให้พวกเขาหวั่นกลัวว่าจะเกิดอันตรายร้ายแปกต์ เช่นวันนั้น สควิลเลอร์เรียกให้มาประชุมพร้อมหน้ากัน แล้วพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียดจริงจังว่ามีข่าวสำคัญจะบอกให้รู้

"Comrades!" cried Squealer, making little nervous skips, "a most terrible thing has been discovered. Snowball has sold himself to Frederick of Pinchfield

Farm, who is even now plotting to attack us and take our farm away from us! Snowball is to act as his guide when the attack begins. But there is worse than that. We had thought that Snowball's rebellion was caused simply by his vanity and ambition. But we were wrong, comrades. Do you know what the real reason was? Snowball was in league with Jones from the very start! He was Jones's secret agent all the time. It has all been proved by documents which he left behind him and which we have only just discovered. To my mind this explains a great deal, comrades. Did we not see for ourselves how he attempted—fortunately without success—to get us defeated and destroyed at the Battle of the Cowshed?”

“สหายทั้งหลาย” สควิลเลอร์ส่งเสียงพลางกระโดดก้าวสั้นๆ อย่างตื่นเต้น “มีการพบเรื่องร้ายกาจที่สุด สโนว์บอลได้ขายตัวกับเฟรดเดอริกแห่งฟาร์มพินซ์ฟิลด์ ซึ่งขณะนี้กำลังคิดวางแผนจะบุกโจมตีและยึดฟาร์มนี้ไปจากเรา สโนว์บอลจะทำหน้าที่นำทางให้เมื่อการโจมตีเริ่มขึ้น แต่ยังมีเรื่องที่เลวร้ายกว่านั้น พวกเราเคยคิดว่าการก่อกบฏของสโนว์บอล เกิดจากความห่อหิมะทะเยอทะยานของเขาเองใช่ไหม แต่เราก็คิดผิดไป สหาย พวกท่านรู้หรือไม่ว่าเหตุผลที่แท้จริงคืออะไร

สโนว์บอลร่วมมือกับนายโจนส์มาตั้งแต่ต้น เขาเป็นสายลับของนายโจนส์มาตลอด ทั้งหมดพิสูจน์ได้จากเอกสารต่างๆ ที่เขาทิ้งไว้ ที่เราเพิ่งได้ค้นพบ สหายทั้งหลาย ฉันแน่ใจว่า เหตุผลนี้อธิบายได้หลายอย่าง ก็เราไม่ได้เห็นด้วยตาของตัวเองแล้วหรือว่าเขาได้ใช้ความพยายามอย่างไร ที่จะทำให้เราพ่ายแพ้และถูกทำลายในสมรภูมิมิรบที่คอกโค แต่โชคยังดีที่ความพยายามของเขาไม่เป็นผลสำเร็จ”

The animals were stupefied. This was a wickedness far outdoing Snowball's destruction of the windmill. But it was some minutes before they could fully take it in. They all remembered, or thought they remembered, how they had seen Snowball charging ahead of them at the Battle of the Cowshed, how he had rallied and encouraged them at every turn, and how he had not paused for an instant even when the pellets from Jones's gun had wounded his back. At first it was a little difficult to see how this fitted in with his being on Jones's side. Even Boxer, who seldom asked questions, was puzzled. He lay down, tucked his fore hoofs beneath him, shut his eyes, and with a hard effort managed to formulate his thoughts.

พวกสัตว์ตกตะลึงวงงง นี่เป็นความเลวร้ายที่ดำทรมายิ่งกว่าการที่สโนว์บอลกลับมาแก้แค้นโดยทำลายโรงสีลมเสียอีก แต่ก็ต้องใช้เวลาเหมือนกัน ก่อนที่พวกสัตว์จะเชื่อสิ่งที่ได้ยินอย่างสนิทใจ พวกเขาจำได้ หรือคิดว่าจำได้ ว่าเห็นสโนว์บอลพุ่งตัวนำหน้าพวกเขาในสมรภูมิมิรบที่คอกโค นำการบุกและคอยกระตุ้นให้พวกสัตว์อีกหิมอยู่ทุกฝีก้าว และเขาก็ไม่เคยหยุดชะงักแม้แต่แวบเดียว แม้กระทั่งเมื่อถูกกระสุนจากปืนของโจนส์ทำให้บาดเจ็บที่หลัง เป็นการยากที่จะเห็นคล้อยตามว่าสโนว์บอลจะเป็นฝ่ายเดียวกับนายโจนส์ไปได้ แม้กระทั่งบ็อกเซอร์ ผู้ไม่ค่อยสงสัยอะไร ก็ยังงุนงง เขาทิ้งตัวลงนอน พับกีบเท้าหน้าไว้ข้างใต้ลำตัว หลับตา และพยายามรวบรวมความคิดอย่างลำบากยากเย็น

“I do not believe that,” he said. “Snowball fought bravely at the Battle of the Cowshed. I saw him myself. Did we not give him ‘Animal Hero, first Class,’ immediately afterwards?”

“That was our mistake, comrade. For we know now—it is all written down in the secret documents that we have found—that in reality he was trying to lure us to our doom.”

“But he was wounded,” said Boxer. “We all saw him running with blood.”

“ฉันไม่อยากจะเชื่อ” เขาบอก “ฉันเห็นกับตาว่าสโนว์บอลต่อสู้อย่างกล้าหาญในสมรภูมิมิรบที่คอกโค และหลังจากได้ชัยชนะ เราก็ยังมอบเหรียญ วีรบุรุษสัตว์ชั้นที่หนึ่ง ให้เขาทันทีเลยไม่ใช่หรือ”

“สหาย นั่นเป็นความผิดพลาดของเรา แต่ว่าตอนนี้เรารู้แล้ว ความจริงทั้งหมดถูกเขียนอยู่ในเอกสารลับต่างๆ ที่เราได้พบ ว่าในความเป็นจริง เขาพยายามล่อลวงเราไปสู่หายนะต่างหาก”

“แต่เขาได้รับบาดเจ็บนะ” บ็อกเซอร์พูด “พวกเราทั้งหมดเห็นเขาวิ่งนำหน้าทั้งๆ ที่เลือดอาบตัว”

“That was part of the arrangement!” cried Squealer. “Jones's shot only grazed him. I could show you this in his own writing, if you were able to read it. The plot was for Snowball, at the critical moment, to give the signal for flight and leave the field to the enemy. And he very nearly succeeded — I will even say, comrades, he would have succeeded if it had not been for our heroic Leader, Comrade Napoleon. Do you not remember how, just at the moment when Jones and his men had got inside the yard, Snowball suddenly turned and fled, and many animals followed him? And do you not remember, too, that it was just at that moment, when panic was spreading and all seemed lost, that Comrade Napoleon sprang forward with a cry of ‘Death to Humanity!’ and sank his teeth in Jones's leg? Surely you remember that, comrades?” exclaimed Squealer, frisking from side to side.

“นั่นเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของเขา!” สควิลเลอร์ร้อง “การยิงของนายโจนส์แค่จู่ใจเฉี่ยวเขาไปเท่านั้นเอง ฉันให้พวกเธอดูลายมือของเขาเองที่เขียนเรื่องนี้ได้เลยถ้าพวกเธออ่านออก แผนการก็คือสโนว์บอล เมื่อถึงช่วงเวลาที่คับขัน จะส่งสัญญาณให้หนีแล้วปล่อยให้ศัตรูเข้ายึดท้องทุ่ง และเขาก็เกือบจะทำสำเร็จแล้ว! สหายเอ๊ย ฉันกล้าพูดได้เลยว่า เขาจะได้ทำงานสำเร็จแน่ๆ หาก

ไม่ใช่เพราะสหาย นโปเลียน ผู้นำที่แกร่งกล้าของเรา ท่านจำไม่ได้หรือว่า เมื่อโจนส์กับคนของเขาบุกเข้ามาในลาน สโนว์บอลก็หันหลังวิ่งหนี และสัตว์จำนวนหนึ่งก็ตามเขาไป และจำได้หรือเปล่าว่าในขณะที่เดียวกันนั้นที่สโนว์บอลวิ่งหนี พวกสัตว์ก็พากันแตกตื่นทำอะไรกันไม่ถูก สหายนโปเลียนจึงได้กระโดดพุ่งไปข้างหน้า ร้องว่า ‘ฆ่าพวกมนุษย์’ แล้วฝังเขี้ยวลงที่ขาของนายโจนส์ พวกท่านคงต้องจำเรื่องนั้นได้แน่ๆ ใช่ไหมสหาย” สควิลเลอร์ ส่งเสียงเร้าใจปลางกระโดดไปมา

Now when Squealer described the scene so graphically, it seemed to the animals that they did remember it. At any rate, they remembered that at the critical moment of the battle Snowball had turned to flee. But Boxer was still a little uneasy.

เมื่อสควิลเลอร์บรรยายฉากสู้รบอย่างฉลาดฉลาดจนนึกเห็นภาพตามได้เช่นนี้ สัตว์ทั้งหลายจึงรู้สึกเหมือนว่าจำได้เช่นนั้นด้วย อย่างน้อย ก็จำได้ว่าในช่วงวินาทีสำคัญของการสู้รบ สโนว์บอลได้หันหลังวิ่งหนี แต่บ็อกเซอร์ก็ยังกังวล

“I do not believe that Snowball was a traitor at the beginning,” he said finally. “What he has done since is different. But I believe that at the Battle of the Cowshed he was a good comrade.”

“ฉันไม่เชื่อหรือว่าสโนว์บอลจะเป็นผู้ทรยศตั้งแต่แรก” ในที่สุดเขาก็พูดออกมา “แม้ว่าสิ่งต่างๆ ที่เขาทำหลังจากนั้นจะผิดแปลกไป แต่ฉันก็เชื่อว่าเขาเป็นสหายที่ดีในการสู้รบที่คอกวัว”

“Our Leader, Comrade Napoleon,” announced Squealer, speaking very slowly and firmly, “has stated categorically—categorically, comrade—that Snowball was Jones’s agent from the very beginning—yes, and from long before the Rebellion was ever thought of.”

“Ah, that is different!” said Boxer. “If Comrade Napoleon says it, it must be right.”

สควิลเลอร์ประกาศซ้ำๆ อย่างแน่นมนั่นคง “สหายนโปเลียน ผู้นำของเรา ได้ออกประกาศอย่างเด็ดขาด... อย่างเด็ดขาดนะสหาย ว่าสโนว์บอลเป็นสายลับของโจนส์มาตั้งแต่แรก ใช่แล้ว ตั้งแต่เมื่อยังไม่ได้มีการพูดถึงการปฏิวัติเลยด้วยซ้ำ”

“อา... นี่คือข้อแตกต่าง” บ็อกเซอร์กล่าว “หากสหายนโปเลียนพูดอย่างนั้น มันก็ต้องเป็นความจริง”

“That is the true spirit, comrade!” cried Squealer, but it was noticed he cast a very ugly look at Boxer with his little twinkling eyes. He turned to go, then paused and added impressively: “I warn every animal on this farm to keep his eyes very wide open. For we have reason to think that some of Snowball’s secret agents are lurking among us at this moment!”

“สหาย นี่แหละคือจิตวิญญาณที่แท้จริง” สควิลเลอร์เปล่งเสียงเหมือนพอใจ แต่กลับเป็นที่สังเกตว่า เขามองบ็อกเซอร์ด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตร เขาหันจะเดินจากไป แต่แล้วก็หยุดและพูดเน้นย้ำอย่างจริงจังว่า “ฉันขอเตือนสัตว์ทุกตัวในฟาร์มนี้ให้ระวังตัวไว้ให้มากๆ เพราะเรามีเหตุผลให้เชื่อได้ว่ามีสายลับของ สโนว์บอลแฝงตัวอยู่ในหมู่ของพวกเราในเวลา”

Four days later, in the late afternoon, Napoleon ordered all the animals to assemble in the yard. When they were all gathered together, Napoleon emerged from the farmhouse, wearing both his medals (for he had recently awarded himself “Animal Hero, First Class,” and “Animal Hero, Second Class”), with his nine huge dogs frisking round him and uttering growls that sent shivers down all the animals’ spines. They all covered silently in their places, seeming to know in advance that some terrible thing was about to happen.

สี่วันต่อมา ในเวลาบ่าย นโปเลียนสั่งให้สัตว์ทุกตัวมารวมกันที่ลาน เมื่อพวกสัตว์มาพร้อมกันแล้ว นโปเลียนก็เดินออกมาจากตัวบ้าน ห้อยเหรียญเกียรติยศทั้งสองชนิด (เมื่อไม่นานมานี้เขามอบเหรียญ “วีรบุรุษสัตว์ ชั้นที่หนึ่ง” และ “วีรบุรุษสัตว์ ชั้นที่สอง” ให้แก่ตัวเอง) มีเจ้าสุนัขร่างใหญ่ทั้งเก้าตัวกระโดดอยู่รอบๆ พร้อมกับขู่คำรามอย่างน่ากลัว ซึ่งทำให้สัตว์ทั้งหลายสันตะธานไปจนถึงสันหลัง สัตว์แต่ละตัวชุกตัวสันถล่าวอยู่ในที่นั่นราวกับจะรู้ล่วงหน้าว่ากำลังจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น

Napoleon stood sternly surveying his audience; then he uttered a high-pitched whimper. Immediately the dogs bounded forward, seized four of the pigs by the ear and dragged them, squealing with pain and terror, to Napoleon’s feet. The pigs’ ears were bleeding, the dogs had tasted blood, and for a few moments they appeared to go quite mad. To the amazement of everybody, three of them flung themselves upon Boxer. Boxer saw them coming and put out his great hoof, caught a dog in mid-air, and pinned him to the ground. The dog shrieked for mercy and the other two fled with their tails between their legs. Boxer looked at Napoleon to know whether he should crush the dog to death or let it go. Napoleon appeared to change countenance, and sharply ordered Boxer to let the dog go, whereat Boxer lifted his hoof, and the dog slunk away, bruised and howling.

นโปเลียนยืนตระหง่านกวาดตามองสำรวจพวกสัตว์อย่างครัดครั้น แล้วก็ส่งเสียงร้องแหลมสูง ทันใดนั้นพวกสุนัขก็กระโจนไปข้างหน้า จับหมูสี่ตัวเข้าที่หู แล้วลากพวกมันที่ร้องระงมด้วยความเจ็บปวดและตกใจกลัว ไปกองอยู่แทบเท้า

ของนโปเลียน เลือดไหลจากหูหมูทั้งสี่ ทำให้เจ้าพวกสุนัขซึ่งได้ลิ้มรสเลือด เกิดอาการคุ้มคลั่งขึ้น ท่ามกลางความตกตะลึงของพวกสัตว์ สุนัขสามตัวกระโจนเข้าหาบ็อกเซอร์ บ็อกเซอร์เห็นพวกมันกระโจนเข้ามาจึงยื่นเท้าหน้าที่ใหญ่โตออกไปปะทะเจ้าสุนัขตัวหนึ่งที่กลางอากาศ แล้วเหยียบไว้กับพื้น เจ้าสุนัขร้องครางโหยหวนขอความเมตตา ส่วนอีกสองตัววิ่งหางตออยู่ในระหว่างขาหลังหนีไป

บ็อกเซอร์ มองนโปเลียน เพื่อจะได้อธิบายว่า เขาควรเหยียบเจ้าสุนัขให้แหลกจนตาย หรือว่าจะปล่อยมันไป สีหน้าของนโปเลียนเปลี่ยนไป เสียงเข้มนำให้บ็อกเซอร์ปล่อยเจ้าสุนัข ซึ่งบ็อกเซอร์ก็ยกเท้าขึ้น แล้วเจ้าสุนัขก็เดินก้มหน้าหนีไปอย่างอับอาย พลังครางโหยหวนด้วยความเจ็บปวด

Presently the tumult died down. The four pigs waited, trembling, with guilt written on every line of their countenances. Napoleon now called upon them to confess their crimes. They were the same four pigs as had protested when Napoleon abolished the Sunday Meetings. Without any further prompting they confessed that they had been secretly in touch with Snowball ever since his expulsion, that they had collaborated with him in destroying the windmill, and that they had entered into an agreement with him to hand over Animal Farm to Mr. Frederick. They added that Snowball had privately admitted to them that he had been Jones's secret agent for years past. When they had finished their confession, the dogs promptly tore their throats out, and in a terrible voice Napoleon demanded whether any other animal had anything to confess.

ไม่นาน ความปั่นป่วนก็สลายไป หมูทั้งสี่ตัวสิ้นรอยยิ้ม ความรู้สึกสำนึกผิดปรากฏอยู่บนทุกๆ เส้นรอยบนใบหน้า นโปเลียนบัญชาให้พวกมันสารภาพความผิด ทั้งสี่เป็นกลุ่มหมูสี่ตัวพูดเดียวกับที่ประท้วง เมื่อ นโปเลียนประกาศยกเลิกการประชุมเข้าวันอาทิตย์นั่นเอง โดยไม่ต้องรอให้พูดซ้ำ พวกมันก็สารภาพว่าได้แอบติดต่อกับสโนว์บอลอย่างลับๆ นับตั้งแต่เขาถูกขับไล่ออกไป และร่วมมือด้วย ในการทำลายโรงสีลม และยังได้ทำการตกลงกับสโนว์บอลว่าจะมอบแอนิมอลฟาร์มให้กับนายเฟรดเดอริก หมูทั้งสี่ยังพูดอีกว่า สโนว์บอล ได้ขอมารับกับพวกตนว่า เขาเองเป็นสายลับของนายโจนส์มาตลอด เมื่อสารภาพจบ เจ้าพวกสุนัขก็พุ่งเข้าขย้ำคอหมูทั้งสี่ทันที และนโปเลียนก็กำรามสั่งด้วยน้ำเสียงที่เหี้ยมเกรียม หากจะมีสัตว์ตัวใดมีเรื่องต้องสารภาพอีก

The three hens who had been the ringleaders in the attempted rebellion over the eggs now came forward and stated that Snowball had appeared to them in a dream and incited them to disobey Napoleon's orders. They, too, were slaughtered. Then a goose came forward and confessed to having secreted six ears of corn during the last year's harvest and eaten them in the night. Then a sheep confessed to having urinated in the drinking pool—urged to do this, so she said, by Snowball—and two other sheep confessed to having murdered an old ram, an especially devoted follower of Napoleon, by chasing him round and round a bonfire when he was suffering from a cough. They were all slain on the spot. And so the tale of confessions and executions went on, until there was a pile of corpses lying before Napoleon's feet and the air was heavy with the smell of blood, which had been unknown there since the expulsion of Jones.

แม่ไก่สามตัวซึ่งเป็นหัวโจกเมื่อครั้งที่พยายามก่อกบฏเรื่องไข่ไก่ เดินออกมาข้างหน้า พูดว่าสโนว์บอลได้มาเข้าฝันพวกตน และยุยงให้ขัดขืนคำสั่งของนโปเลียน พวกมันจึงถูกสังหารเช่นเดียวกัน จากนั้นห่านตัวหนึ่งก็ก้าวออกมาและสารภาพว่า ในฤดูเก็บเกี่ยวเมื่อปีที่แล้ว ตนได้ซ่อนข้าวโพดไว้หกฝัก แล้วแอบกินในเวลากลางคืน จากนั้นแกะตัวหนึ่งสารภาพว่าได้ปีนสวาลงในสระน้ำดื่ม โดยบอกว่า ได้ทำตามคำสั่งของสโนว์บอล และแกะอีกสองตัว สารภาพว่าได้ฆ่าแกะขราตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้กักตุนนโปเลียน ด้วยการวิ่งไล่ไปรอบๆ กองไฟ เมื่อแกะขราผู้นั้นกำลังไม่สบายเพราะโรคไอ

สัตว์ที่มีความผิดทั้งหมดถูกสังหารอยู่ตรงนั้น และหลังจากนั้น เรื่องราวของการสารภาพและการประหารชีวิตก็ยังดำเนินต่อไป จนกระทั่งมีซากสัตว์กองทับถมอยู่ตรงเท้าของนโปเลียน และอากาศก็อับอวลด้วย กลิ่นคาวเลือด ซึ่งไม่เคยมีใครเคยพบเห็นมาก่อนเลยนับจากวันที่นายโจนส์ถูกโค่นล้ม

When it was all over, the remaining animals, except for the pigs and dogs, crept away in a body. They were shaken and miserable. They did not know which was more shocking—the treachery of the animals who had leagued themselves with Snowball, or the cruel retribution they had just witnessed. In the old days there had often been scenes of bloodshed equally terrible, but it seemed to all of them that it was far worse now that it was happening among themselves. Since Jones had left the farm, until today, no animal had killed another animal. Not even a rat had been killed. They had made their way on to the little knoll where the half-finished windmill stood, and with one accord they all lay down as though huddling together for warmth—Clover, Muriel, Benjamin, the cows, the sheep, and a whole flock of geese and hens—everyone, indeed, except the cat, who had suddenly disappeared just before Napoleon ordered the animals to assemble. For some time nobody spoke. Only Boxer remained on his feet. He fidgeted and fro, swishing his long black tail against his sides and occasionally uttering a little whinny of surprise. Finally he said:

เมื่อทุกอย่างสิ้นสุดลง สัตว์ที่เหลืออยู่ยกเว้นพวกหมูและพวกสุนัข ต่างค่อยๆ รวมตัวกันคืบคลานออกไป พวกมันตัวสั่นเทาและหวั่นกลัว ไม่รู้ว่าอะไรจะนำ

สะพรึงมากกว่ากัน การทรยศของพวกสัตว์ที่เข้าเป็นพวกกับสโนว์บอล หรือว่า ผลตอบแทนที่โหดเหี้ยมที่เพิ่งได้เห็นมา เมื่อก่อนนี่ก็เคยมีภาพของการนองเลือดที่น่ากลัวพอๆ กัน แต่ดูเหมือนสัตว์ทุกตัวจะรู้สึกว้า สภาพในครั้งนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่าอย่างมาก เพราะการฆ่ากัน เกิดขึ้นในระหว่างพวกเดียวกันเอง นับตั้งแต่นายโจนส์ ถูกขับออกไปจากฟาร์ม ไม่เคยมีสัตว์ฆ่าสัตว์ด้วยกัน แม้แต่หนูสักตัวก็ไม่ถูกใครฆ่า จนกระทั่งมาถึงวันนี้เอง

พวกมันพากันเดินไปยังเนินเล็กซึ่งโรงสีลมที่ยังสร้างไม่เสร็จตั้งอยู่ ทั้งหมดพร้อมใจลงนอนเบียดกันเหมือนต้องการความอบอุ่น ทั้งโคลเวอร์ มิวเรียล เบนจามิน พวกแม่โค แกะ ห่านทั้งฝูง และพวกแม่ไก่ สัตว์ทุกตัวอยู่ด้วยกันยกเว้นนางแมวซึ่งจู่ๆ ก็หายตัวไปในชั่ววูบก่อนที่มันไปเลียนจะสั่งให้พวกสัตว์มารวมตัวกัน

ไม่มีใครสามารถพูดอะไรออกมาได้สักคำใหญ่ บ็อกเซอร์ยังคงยืนอยู่ หันกายกระสับกระส่ายไปมา พลังพาดหางยาวสีกากับลำตัว บางครั้งก็ส่งเสียงร้องเหมือนประหลาดใจออกมา สุดท้ายเขาก็พูดว่า

“I do not understand it. I would not have believed that such things could happen on our farm. It must be due to some fault in ourselves. The solution, as I see it, is to work harder. From now onwards I shall get up a full hour earlier in the mornings.”

And he moved off at his lumbering trot and made for the quarry. Having got there, he collected two successive loads of stone and dragged them down to the windmill before retiring for the night.

“ฉันไม่เข้าใจเลย ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมีเรื่องแบบนี้ขึ้นในฟาร์มของเรา มันคงจะเกิดจากความผิดพลาดในตัวของเราเองเป็นแน่ ทางออกที่ฉันเห็นคือจะต้องทำงานให้หนักขึ้น นับจากนี้ไปฉันจะตื่นนอนให้เร็วขึ้นหนึ่งชั่วโมงเต็ม” จากนั้นเขาออกวิ่งเหยาะๆ ไปยังบ่อนหิน พอไปถึงก็ลงมือทำงาน แล้วลากหินไปยังโรงสีถึงสองเที่ยวก่อนจะหยุดทำงานเพื่อเข้านอน

The animals huddled about Clover, not speaking. The knoll where they were lying gave them a wide prospect across the countryside. Most of Animal Farm was within their view—the long pasture stretching down to the main road, the hayfield, the spinney, the drinking pool, the ploughed fields where the young wheat was thick and green, and the red roofs of the farm buildings with the smoke curling from the chimneys. It was a clear spring evening. The grass and the bursting hedges were gilded by the level rays of the sun. Never had the farm—and with a kind of surprise they remembered that it was their own farm, every inch of it their own property—appeared to the animals so desirable a place.

พวกสัตว์พากันเบียดเข้าหาโคลเวอร์โดยไม่พูดไม่จา เนินแห่งนั้นให้ภาพภูมิของพื้นที่ได้อย่างกว้างไกล พื้นที่ส่วนใหญ่ของแอนิมอลฟาร์ม ปรากฏอยู่ในสายตาของพวกเขา ทุ่งหญ้าทอดตัวยาวเหยียดไปถึงถนนสายหลัก ทุ่งหญ้าเฮย์ ป่าละเมาะ สระน้ำค่อม ผืนนาที่ถูกไถพรวนซึ่งต้นอ่อนข้าวสาลีกำลังขึ้นหนาเขียวจาง และหลังคาสีแดงของโรงเรือนทั้งหลายซึ่งมีควันไฟม้วนเกลียวลอยขึ้นจากปล่องไฟ ช่างเป็นยามเย็นที่สวยงามของฤดูใบไม้ผลิ ผืนหญ้าและแนวรั้วต้นไม้ที่กำลังผลิบาน ถูกข้อมเป็นสีทองด้วยลำแสงที่กำลังทำแนวราบของดวงอาทิตย์ ไม่เคยมีครั้งใดที่ฟาร์มนี้จะดูเป็นสถานที่ที่น่าพึงปรารถนาเช่นนี้ แล้วพวกสัตว์ก็นึกขึ้นได้อย่างประหลาดใจว่านี่เป็นฟาร์มของพวกเขาเอง ทุกๆ ตารางนิ้วของที่นี่เป็นทรัพย์สินของพวกเขา

As Clover looked down the hillside her eyes filled with tears. If she could have spoken her thoughts, it would have been to say that this was not what they had aimed at when they had set themselves years ago to work for the overthrow of the human race. These scenes of terror and slaughter were not what they had looked forward to on that night when old Major first stirred them to rebellion. If she herself had had any picture of the future, it had been of a society of animals set free from hunger and the whip, all equal, each working according to his capacity, the strong protecting the weak, as she had protected the lost brood of ducklings with her foreleg on the night of Major's speech. Instead—she did not know why—they had come to a time when no one dared speak his mind, when fierce, growling dogs roamed everywhere, and when you had to watch your comrades torn to pieces after confessing to shocking crimes. There was no thought of rebellion or disobedience in her mind. She knew that, even as things were, they were far better off than they had been in the days of Jones, and that before all else it was needful to prevent the return of the human beings. Whatever happened she would remain faithful, work hard, carry out the orders that were given to her, and accept the leadership of Napoleon. But still, it was not for this that she and all the other animals had hoped and toiled. It was not for this that they had built the windmill and faced the bullets of Jones's gun. Such were her thoughts, though she lacked the words to express them.

ดวงตาของโคลเวอร์อ่อนองด้วยน้ำตาขณะที่ยังมองออกไปตามเนินเขา หากนางสามารถบรรยายความคิดออกมาได้ นางคงจะพูดว่า นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกสัตว์มุ่งหมายเมื่อพากันเตรียมการที่จะทำงานเพื่อโค่นล้มจับไล่มนุษย์เมื่อหลายปีก่อน เหตุการณ์โหดร้ายที่น่าพรั่นพรึงและการสังหารโหดหมู่ ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขามุ่งหมายรอคอยในคืนนั้นที่เผ่าเมเจอร์ปลุกเร้าพวกเขาเรื่องการปฏิวัติ หากว่านางได้เคยนึกวาดภาพของอนาคตไว้บ้าง ก็เป็นภาพของสังคมสัตว์ที่ปราศจากความหวาดหวั่นและไร้แค้นเขี้ยวฟันทั้งหมดล้วนเท่าเทียมกัน แต่ละตัวทำงานตามศักยภาพของตน ผู้แข็งแรงปกป้องผู้อ่อนแอ เช่นที่นางได้ปกป้องโอบล้อมฝูงลูกเป็ดหลงแม่ด้วยขาหน้า ในคืนที่เมเจอร์

เรียกประชุม

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น นางไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดช่วงเวลาที่ไม่ไม่มีใครกล้าพูดความในใจของตนเอง ช่วงเวลาที่มีพวกสุนัขคว่ำหูคำรามอยู่ในทุกที่ และช่วงเวลาพวกสัตว์ต้องทนมองคูดหางถูกฉีกกระชากเป็นชิ้นๆ หลังจากสารภาพความผิดที่น่าตกใจ จึงมาถึงได้ ทั้งนี้ นางไม่มีความคิดที่จะลุกขึ้นต่อต้านหรือว่าไม่เชื่อฟัง เพราะนางเห็นว่าแม้เหตุการณ์จะเป็นเช่นนี้ แต่สภาพของพวกสัตว์ก็ยังคงดีกว่าเมื่อครั้งนายโจนส์ยังปกครองอยู่เป็นอย่างมาก และนางรู้ว่าเหนืออื่นใด พวกสัตว์จำเป็นต้องป้องกันไม่ให้มนุษย์กลับมาอีก ดังนั้นไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น นางก็จะยังคงมีศรัทธาต้องทำงานหนัก ทำตามคำสั่งที่ได้รับ และยอมรับการเป็นผู้นำของนโปเลียน

แต่อย่างไรก็ตาม นางคิดว่า ไม่ใช่เพื่อสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้ ที่ตัวนางเองและสัตว์อื่นๆ ได้ตั้งความหวังและทำงานกันมาอย่างเหน็ดเหนื่อย ไม่ใช่เพื่อสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้ที่พวกนางได้พยายามสร้างโรงสีลมและเผชิญหน้ากับลูกกระสุนของนายโจนส์ นางได้แต่คิด แต่ทำไมอาจหาถ้อยคำที่จะแสดงออกมา

At last, feeling this to be in some way a substitute for the words she was unable to find, she began to sing Beasts of England. The other animals sitting round her took it up, and they sang it three times over—very tunefully, but slowly and mournfully, in a way they had never sung it before.

ในที่สุด โคลเวอร์ก็เริ่มร้องเพลง ผองสัตว์แห่งอังกฤษ ด้วยรู้สึกว่าจะสามารถทดแทนถ้อยคำที่ขาดหายไปได้บ้าง สัตว์อื่นๆ ที่นั่งล้อมรอบนางพากันคล้อยตามร้องกันสามเที่ยวอย่างตั้งใจและไพเราะ แต่ว่าเป็นการร้องอย่างช้าๆ และโศกเศร้าอย่างที่เขาไม่เคยร้องมาก่อน

They had just finished singing it for the third time when Squealer, attended by two dogs, approached them with the air of having something important to say. He announced that, by a special decree of Comrade Napoleon, Beasts of England had been abolished. From now onwards it was forbidden to sing it.

พวกเขาเพิ่งร้องเพลงจบที่สามเมื่อสควิลเลอร์มาถึง โดยมีสุนัขสองตัวตามอารักขา ทำให้สควิลเลอร์เหมือนมีเรื่องสำคัญจะบอก เขาประกาศว่า ด้วยคำสั่งพิเศษของสหายนโปเลียน เพลงผองสัตว์แห่งอังกฤษจะต้องถูกยกเลิก จากนั้นไป การร้องเพลงนี้ถือเป็นเรื่องต้องห้าม

The animals were taken aback.

“Why?” cried Muriel.

“It’s no longer needed, comrade,” said Squealer stiffly. “Beasts of England was the song of the Rebellion. But the Rebellion is now completed. The execution of the traitors this afternoon was the final act. The enemy both external and internal has been defeated. In Beasts of England we expressed our longing for a better society in days to come. But that society has now been established. Clearly this song has no longer any purpose.”

พวกสัตว์รู้สึกสับสน “ทำไมละ” มิวเรียลร้องถาม

“มันไม่จำเป็นอีกแล้ว สหาย” สควิลเลอร์ตอบเสียงกระด้าง “ผองสัตว์แห่งอังกฤษ เป็นเพลงของการปฏิวัติ แต่ว่าตอนนี้การปฏิวัติสิ้นสุดลงแล้ว การประหารผู้ทรยศเมื่อบ่ายนี้คือมาตรการสุดท้าย สัตว์ทั้งภายในภายนอกต่างก็ถูกรับรบบคอบแล้ว เนื้อเพลง ผองสัตว์แห่งอังกฤษ แสดงให้เห็นถึงความปรารถนาสังคมที่ดีกว่าที่จะมาถึงในวันข้างหน้า แต่บัดนี้สังคมที่ว่านั้นได้เกิดขึ้นแล้ว เป็นสิ่งชัดเจนว่า เพลงนี้ไม่มีความหมายอีกแล้ว”

Frightened though they were, some of the animals might possibly have protested, but at this moment the sheep set up their usual bleating of “Four legs good, two legs bad,” which went on for several minutes and put an end to the discussion.

แม้ว่าพวกแกะจะตกใจ ซึ่งในช่วงเวลานั้นสัตว์บางตัวก็อาจจะประท้วงขึ้นมาได้ แต่ว่าทันใดนั้น พวกแกะก็เริ่มแบล๊ะ คำขวัญที่คุ้นเคย “สี่ขาดี สองขาเลว” ต่อเนื่องพักใหญ่ ให้การถกเถียงต้องปิดฉากลง

So Beasts of England was heard no more. In its place Minimus, the poet, had composed another song which began:

Animal Farm, Animal Farm,

Never through me shalt thou come to harm!

and this was sung every Sunday morning after the hoisting of the flag. But somehow neither the words nor the tune ever seemed to the animals to come up to Beasts of England.

ดังนั้น จึงไม่มีใครได้ยินเพลงผองสัตว์แห่งอังกฤษอีก มินิมัส หมูนักกวีได้แต่งเพลงใหม่ขึ้นมาแทนที่ ซึ่งเนื้อร้องมีว่า

แอนิมอลฟาร์ม แอนิมอลฟาร์ม

ไม่มีวัน ที่พวกพวกเธอจะถูกฉันทักคุกคาม!

และ เพลงนี้ถูกร้องทุกๆ เช้าวันอาทิตย์หลังจากการชักธง แต่จะอย่างไรก็ตาม พวกสัตว์ต่างก็รู้สึกว่ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อร้องหรือทำนอง ยิ่งง่า ก็สู้เพลง ผองสัตว์แห่งอังกฤษไม่ได้เลย

จบบทที่ 7